

stille andre Forslag (hvis Mindretallets Frygt har vist sig grundet), eller kræve Fornyelse af Loven, hvis dennes Vej har vist sig farbar.

For saa vidt, men ogsaa kun for saa vidt, kan Mindretallet altsaa godkende den Tanke, som maaske ligger bagved Flertallets Forslag om overhovedet at gøre Forhøjelsen af denne Skat ud over et vist Beløb til et Spørgsmaal, som afgøres for det enkelte Aar ad Gangen under særligt Hensyn til Statens samlede finansielle Forhold. Men „Grundbeløbet“ burde da ikke være det Beløb, som fremkommer efter den af Finansministeren foreslaaede Skala, men efter den ifølge Lovene af 1903 og 1909 bestaaende, — og hvad der bevilgedes derudover burde da fastsættes ved en særlig Bevillingslov og ikke tages op paa Finansloven. Saa meget mindre som *Normen* ubetinget bør være, at en sliG Bevillingslov, som forøger Grundbeløbet, altid kun maa være noget rent ekstraordinært og forbigaaende.

Ud fra dette Syn paa Forholdene vilde det have faldet naturligt og simplest, om nærværende Lovforslag var blevet formet som en lille Lejlighedslov, der for det kommende Aar, altsaa blot midlertidig, forhøjede de gældende Satser saa meget, at Skatten gav ca. 50 pCt. af den Merindtægt, som i Motiverne beregnes. Men skulde man i Stedet for følge Finansministeren og tage Skattens Forhøjelse som Anledning til at underkaste de gældende Lovregler for Indtægts- og Formuebeskatningen en hel Revision — saaledes som det er forsøgt saavel gennem selve Lovforslaget som nu ogsaa videre gennem Behandlingen i Udvalget —, saa vilde Mindretallet have foretrukket at slaa ind paa helt andre Veje end de af Finansministeren og Flertallet, endsige af det socialdemokratiske Mindretal, anviste. Hvis man overhovedet skulde ind paa at reformere denne Skat, hvad Mindretallet i og for sig gerne vil yde sin Medvirkning til, da burde Reformen sikkert gaa i Retning af delvis at omforme denne Dobbeltkat til en Indkomstkat efter

engelsk Mønster, altsaa til en Skat, som i de fleste Tilfælde gik til Skattekinden i Stedet for til Personen. Skal det Princip, som er lagt til Grund for den bestaaende Indkomst- og Formueskat, følgerigtig gennemføres, saa maa man ikke alene gaa til det nu under Nr. 39 af hele Udvalget stillede Ændringsforslag, hvorefter ogsaa de af den enkelte Person anskaffede Luksusmøbler, Bog- og Kunstsamlinger el. lign. sættes i Skat, men da maa f. Eks. ogsaa § 5 a. — saaledes som af nærværende Mindretal sammen med Mindretallet under Nr. 1 foreslaaet i Ændringsforslag Nr. 18 — affattes saaledes, at bevislig indvundne Avancer ved Salg af Formue-Dele, særlig Værdipapirer, paa samme Maade inddrages under Beskatningen. Netop disse Konsekvenser belyse maaske allerbedst, hvilket *Posebigeri* hele denne Skattemaade med Nødvendighed fører til, naar den vel at mærke gennemføres konsekvent og effektivt. Men saaledes som Loven nu er bygget og efter Flertallets Forslag vedblivende vil være bygget, skorter det netop paa en konsekvent og effektiv Gennemførelse af det i Loven nedlagte Princip. Det er i saa Henseende fornemmelig *Skatteligningen*, som det er galt med, og saa store ere endog Fejlene og Skrøbelighederne ved selve dette Lovens Grundlag, at allerede dette burde bortskræmme enhver Regering og Rigsdag fra at gaa videre med Brugen af denne Skat, i hvert Fald indtil de paagældende Regler var gennemgribende forandrede.

Naar man vælger den Vej at gaa til Skatteyderne *personlig* og spørge om deres Indtægter og Formue, saa skulde man dog anse det for selvfølgeligt, at man samtidig sørgede for Tilvejebringelsen af en nøjeregnende og indgaaende Kontrol med disse Selvangivelser. Selvfølgelig maa Skatteyderen værnes mod vilkaarlige Ansættelser, og det kan derfor være rimeligt indtil en vis Grad at overlade Skatteansættelsen til de kommunale o: lokale, folkevalgte Myndigheder, hvis Stedkendskab desuden kan være af stor Værdi under Ligningens Udarbejdelse. Men naar man som for Tiden her i Landet — og de af